

det næsten umuligt, inden nærmere Bestemmelser ere givne, at fastholde selv den allermindste Gylbigghed af Ansvarlighed en. Det er næsten aldeles umuligt. Jeg indrømmer gjerne, at der kan træffes saadanne Foranstaltninger, udtales og fastsættes saadanne Grundsaetninger og derom nedlægges saadanne Erklæringer, at det bliver muligt engang i Fremtiden. Men det er vist, at i Diebliffet, og saalange en sliq Bestemmelse ikke er tagen, staaer det med Ansvarligheden paa ubeskriveligt svage Fødder. Og naturligtvis, det skulde være mig mindre angstende, naar det nu var Bagateller, der handledes om, eller det dog var almindelige, fredelige, stille Forhold. Men det er en Crisis, Talen er om, det er, som det høitærede Ministerium ogsaa siger, i en høist vanskelig Stilling, det er ligeoverfor en overordentlig vigtig Opgave, det er med Hensyn til Bestemmelser, hvilke det ærede Ministerium, som jeg horte forleden, har tilsigtet at skulle være varige, — det er i Henseende til saadanne Forhold, at Talen er om et Ministerium, som træder frem for Rigsdagen, en Fjerdebeelaansvarligt eller hvorledes jeg forresten skal udtrykke denne Brøk. Og derved er endnu en anden Bemærkning at gjøre, den nemlig, at dette Geheimestatsraad, dette halvt ansvarlige og halvt ikke ansvarlige Geheimestatsraad, det vil ordne Monarchiets almindelige Forhold. Og naar nu disse Monarchiets Forhold blive ordnede saaledes, som Ministeriet tilsigter, er det saa ikke en følgerig Sag, at denne Ordning vil være en virkelig Decharge for enhver Forseelse, Ministeriet iøvrigt nogenfinde maatte kunne være draget til Ansvar for? Er det ikke saa, at, dersom det af Ministeriet Tilsigtede virkelig gennemføres, vedtages og erkjendes under det Tryk af Udlandet, som vi endnu bestandig føle; dersom det erkjendes, hvad de Herrer forelobigen have antydet i Geheimeraadsbekjendtgjørelsen af 28de Januar, og hvad de endnu stadigen arbeide paa; dersom Forholdet mellem Danmark og Hertugdømmerne ordnes, som de ville; dersom Fællesforfatningen kommer o. s. f.: er det saa ikke klart, at hvadsomhelst Tab end det egentlige Danmark i de Forhold maatte have lidt, saa har det Ministerium, der har indledet det og ført det dertil (naar kun Sagen fører til

en Fællesforfatning og det sættes igjennem, som de have ønsket), allerede derved modtaget den fuldkomneste Friindelse og Decharge? Ministeriet kan aldeles ikke kræves til Ansvar for, hvad det maatte have gjort i Henseende til en Deel af Monarchiet under Forberedelsen af den nye Tilstand, saasnart denne Deel er gaaet ind under den større Hæelhed, uden forsaavidt som deres Ansvarlighed kan siges at gaae over til at gjøres gjældende for en ny Autoritet, for en Fællesforfatnings Forsamling, en Fælles-Forsamling altsaa, der, politisk talt, bliver deres egen Skabning, og som maatte modstige sig selv ved at forkaste noget af deres store politiske Skridt, der netop have ført til dens Tilblivelse. Det er efter et saadant Skridt, at et høitæret Ministerium siger, at vi skulle oppebie Handlinger. Og jeg skal ikke nægte, at, skulle vi oppebie Handlinger efter dette, skal dette altsaa gjælde for ikke at være en Handling, saa veed jeg snart ikke, hvor forfærdelig den Handling skulde være, som det høitærede Ministerium agter at komme til Rigsdagen med.

Og saa Slesvig. Slesvig var i Europa anerkjendt uomtvistet som dansk Land, under dansk Landshøiighed alene, fuldkommen uafhængigt af enhver europæisk Stats Indblanding. Og det sees da blandt Andet ogsaa bedst deraf, at de, der foregave, at det skulde forholde sig anderledes, de saae sig nødte til at tage Initiativet med et Dyr og at forsøge paa at faae det anderledes, derved vidnende imod sig selv, at det var ikke saa. I en blodig Kamp blev Danmarks Landshøiighed over Slesvig høvdet. Og nu bydes der os en af det hele Geheimestatsraad underskrevet Kundgjørelse, som løber ud paa, at visse Forhold mellem Holsteen og Slesvig, som tidligere vitterligt efter hele Europas Erkjendelse, uomtvisteligt hvad Documenter og Papirer angaaer, berøede ene og alene paa Kongens Naade, at de skulle blive ved mellem Holsteen og Slesvig. Og det er vitterligt, at denne Kundgjørelse maa ansees for medvirkende til, at en Occupationarmee forlod Hertugdømmerne og disses Hovedsæfning. Med andre Ord: nu have vi altsaa anerkjendt, at Danmark ikke har udelukkende Landshøiighed over Slesvig; vi have